

28-N, una oportunitat per a la psicoanàlisi

CARLES COLS

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 2 de novembre del 2010

El test de Rorschach és un eficaç obrellaunes de la ment humana (diuen els seus defensors) o una enorme estupidesa (denuncien els seus detractors). No ho sé. Jo en tinc un a casa perquè aquella capsa de 10 làmines de taques de colors o en blanc i negre que es mostren als pacients per descobrir no sé gaire bé què del seu subconscient em sembla estèticament fascinant. Dissabte la vaig trobar i, allà, amb totes les taques sobre la taula del menjador, vaig tractar d'imaginar que hi veuria el PP.

Làmina número 2: dos pakistanesos celebren una reunió clandestina a Lleida per preparar un atemptat o, potser, islamitzar Catalunya. Làmina número 3: dues immigrants subsaharianes sense papers de residència exerceixen la prostitució per la Rambla amb un radiocasset a la mà. Làmina número 5: un manter condemna a la ruïna els comerços del barri davant de l'absència total d'agents de la Guàrdia Urbana.

El test que el suís Hermann Rorschach va inventar el 1921, per si a algú li pica la curiositat, és possible disfrutar-lo a través d'internet. Aneu-hi i pregunteu-vos si la làmina número 10 no és l'escena sagnant d'un crim comès per un immigrant en una oficina bancària de Cambrils o en un forn de la zona alta de Barcelona. És només una ficció, perquè aquests dos tristíssims successos, afortunadament per a la higiene de la campanya electoral que està a punt de començar, no van tenir res a veure amb la immigració. Espanta i repugna imaginar on estaria avui el debat polític català si algú, el regidor popular de Badalona Xavier Garcia Albiol, per

exemple, decidís veure tots i cada un dels esdeveniments de la vida quotidiana com una taca de color que és necessari interpretar i, arribat el cas, denunciar.

Poc o res va dir el PP la setmana passada sobre la inseguretat ciutadana. És cert que els dirigents d'aquest partit tenien aquells dies un altre dels seus caramels preferits per llepar, la llengua, després que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya els donés parcialment la raó en les seves queixes sobre l'ús preferent del català a l'Ajuntament de Barcelona.

No recordo quin articulista, en temps de José María Aznar, Ángel Acebes, Jaime Mayor Oreja i Mariano Rajoy, va definir el PP com «el partit de la por». Si llavors la definició era enginyosa, avui és vigent, perquè excitar les pors continua sent una fórmula extraordinàriament eficaç per espremer la llimona electoral. Les enquestes que no ensenyen els partits prediuen que el PP no només serà la tercera força política catalana la pròxima legislatura, sinó que pronostiquen que el seu ascens serà molt important. Al cap i a la fi, el PP potser només serà la làmina número 11, amb la qual els catalans es podrien psicoanalitzar.